

שעשה לי כל צרכי

בא"י, אמ"ה, שעשה לי כל צרכי.

כשהאדם מרגיש את עצמו עומד במהותו, בחייו, יודע הוא ברור, שכל מה שהוא צריך לטובתו עשה לו השם יתברך מחיה החיים, יוצרם ומכלכלם. אין הבדל כלל בין החסרונות ובין היתרונות, כולם הם צרכיו של אדם, וכל הדרוש לו באמת למגמת תכלית טובתו האמתית נעשה ונשלם בחמלת אב הרחמים. עקר ההכרה של הודאת הטובה במלוי ספק החיים הוא, שאנו יודעים שכל צרכינו עשויים הם, מצויים במציאות, וע"פ ההטבה של המעשים והתעלות המוסר והקדושה יהיו ג"כ מצויים לנו ומוגעים לידינו באופן מספיק וקל, כי רק ע"י מה שהרעותי את מעשי קפחתי את פרנסתי (קדושין פ"ב). ואז ע"פ התקון המוסרי שיש ע"י המחסור ושבת העוני, ה"ז ג"כ בכלל מילוי הצרכים. אבל על כל אלה מאיר הרעיון, שהתודה היוצאת מקרב הנשמה היא על העשר הגדול, שברחמי היוצר וחמלתו על יצור, שבמציאת ההכנה שבבריאה כבר הכין ועשה כל מה שאנחנו צריכים לו, בין בענינים הנוגעים להשלמה החמרית שלנו בין בענינים הנוגעים להשלמתנו הרוחנית, ע"פ אותה המדה העליונה, הידועה לחכמה הטהורה, המתגלה בחסד עליון בהנהגת היצור כולו, שכל יחיד מישראל מברך ע"ז בלב נכון : שעשה לי כל צרכי.

- ' באין הבדל בין החסרונות ליתרונות' על איזה חסרון שבך אתה מודה לקדוש ברוך הוא ? מברך עליו, למרות המחיר והקושי.
- באיזה אופן החסרון הזה קשור להשלמת שליחותך בעולם.
- מבין חפצייך- בחר משהו אחד אותו גילית שאתה צריך- למרות שכבר רצית לזרוק. ואחד אותו אתה לא צריך אך מתעקש לא לזרוק..

מנעלים:

(23) ספר ליקוטי הלכות אה"ע - הלכות יבום הלכה ג

על - כן כשלוּבְשִׁין מְנַעְעֵלִים בְּבִקְרָא מְבָרְכִין, שְׁעֵשָׂה לִי כָּל צָרָפִי. וְלִקְאוּרָה תְּמוּיָה מְאֹד, מִפְּנֵי מָה אֵין מְבָרְכִין על שום מלבוש ואפלו על מלבוש חשוב, וכן על שום דבר שבעולם אין מברכין שעשה לי כל צרפי, רק על מנעלים מברכין שעשה לי כל צרפי! כי באמת בהמנעלים כלולים כל צרכי האדם, כי כל צרכי האדם הכל נמשך מהתורה, כי היא מחנה את הכל וממנה נמשכין כל מיני השפעות שבעולם, אבל אי אפשר לקבל שום השפעה מהתורה כי אם על - ידי אמונת חכמים בחינת תורה שבעל פה, והמנעלים הם שמירה לרגליו והם בבחינת אמונת חכמים. נמצא, שכל צרכי האדם הכל פאשר לכל תלוי בהם, ועל - כן מברכין עליהם דיקא שעשה לי כל צרפי, כי בהם דיקא כלולים כל צרכי האדם כפ"ל:

וְזֶה שֶׁהִזְהִירוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוּם לְבִרְכָה מְאֹד עַל לְבִישֵׁת מְנַעְעֵלִין, כְּמוּכָא בְּגִמְרָא, וְזֶה בְּחִינַת מָה שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוּם לְבִרְכָה, לְעוֹלָם יִמְכֹר אָדָם כָּל מָה שֶׁיֵּשׁ לוֹ וְיִקַּח מְנַעְעֵלִים לְרַגְלָיו, כִּי הֵם הַעֲקָר וְכָל מָה שֶׁיֵּשׁ לְאָדָם אֵינוֹ נִחָשֵׁב כְּלָל בְּלֹא מְנַעְעֵלִים, כִּי מִבְּחִינַת מְנַעְעֵלִים, שֶׁהֵם בְּחִינַת אָמוּנַת חֲכָמִים, מִשֵּׁם נִמְשָׁךְ כָּל מָה שֶׁיֵּשׁ לְאָדָם וְכָל צָרָכָיו כְּפ"ל, וְעַל - כֵּן כְּשֶׁאֵין לוֹ מְנַעְעֵלִים צָרִיךְ לִמְכֹר כָּל מָה שֶׁיֵּשׁ לוֹ כְּדֵי לִקַּח מְנַעְעֵלִים, כִּי בָהֶם תְּלוּי הַכָּל כְּפ"ל. וְזֶה בְּחִינַת מָה שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוּם לְבִרְכָה, לְעוֹלָם יִמְכֹר אָדָם וְכוּ' וְיִקַּח מְנַעְעֵלִים וְכוּ'. לְעוֹלָם יִמְכֹר אָדָם וְכוּ' וְיִשָּׂא בֵּת תַּלְמִיד חֲכָם, כִּי שְׂנִיָּהֶם בְּחִינַת אַחַת, כִּי נֶעַל דָּא אֲתַתָּא כְּפ"ל וְהַעֲקָר לִשְׂא בֵּת תַּלְמִיד חֲכָם, כִּי הִיא הָאִשָּׁה, הִיא בְּחִינַת אָמוּנַת חֲכָמִים כְּפ"ל, וְעַל - כֵּן צָרִיךְ לִשְׂא בֵּת תַּלְמִיד חֲכָם, כִּי הִיא סְמוּכָה בְּדָאֵי יוֹתֵר לְבְּחִינַת אָמוּנַת חֲכָמִים מֵאַחַר שֶׁהִיא בֵּת תַּלְמִיד חֲכָם. נִמְצָא, שֶׁהַמְנַעְעֵלִים בְּקִדּוּשָׁה הֵם בְּחִינַת גְּבוּהָה מְאֹד, בְּחִינַת אָמוּנַת חֲכָמִים הַנִּמְשָׁךְ מִבְּחִינַת נֹדֵר כְּפ"ל:

ט) ועל - כן ביום הכפורים חולצין המנעלים, כי יום הכפורים הוא סליחת העוונות על - ידי התשובה, ואז מתחילין כל נדרים, כי יום הכפורים היא בחינת בינה - תשובה, בחינת נדר, ואז כשעולין לשם אין צריכין מנעלים, כי עולין לשרשן, כי אז ביום הכפורים אנו עולין לבחינת עולם הבא, למקום הנדר ששם שרש השתלשלות המנעלים, ואז אין צריכין מנעלים:

- מה המנעל שלך? מה שומר עליך בזמן קושי, משבר.